

Nu saa de Moderens Aasyh og modtog det
 i Bytte for Guds Engles med et Smil,
 han sikkert maatte have lært blandt dem.
 Hun over ham sig bøjede, inddrak Synet
 som Vin i denne Kærlighedens Fylde,
 der ligner baade Salighed og Smerte,
 da Kærlighed omfatter alt i os
 og former det til — Kærlighed, ej mere,
 thi mer ej tænkes eller nævnes kan.
 Og da han smilte, smilte ogsaa hun
 som ubevidst, og fra hans Kind sig gød
 en Rødme lig et Genskin over hendes.“

Aurora anstrenger sig for at være kold og streng. Hun maa ikke lade sig bestikke ved Synet af et Barn, siger hun til sig selv. Marian synes sorgfuld men ikke angergiven, hvorfor Aurora udbryder:

„Vil du da nægte, at du har forladt
 et ædelt Hjærte og en Hædersplads
 for at modtage en Forførrers Haand?“
 „Hvem? jeg? hvordan? — Hvad sagde De — Forførrer!“
 Op sprang hun, løftede Barnet højt i Armen
 som for at bære lig en Oriflamme
 ham frem uovervindelig i Kamp
 imod Hærskarer af Bebrejdelser.
 „Jeg sværger ved hans Hoved, ved hans Øjne!
 tror De, at der er nogen Kvinde født,
 som vilde vove Mened her! Jeg sværger,
 da jeg forlod hint ædle Hjærte — for
 at lindre det — da slog kun mit af Sorg,
 og ingen Pige gik mer ren i Tanker
 en-Gang, hvis Udfald blev saa rædselsfuldt.
 Forført! hvordan? De kaldte mig forført!
 forførrer Ulven en forvildet Daa?
 Forførrer Gribben Lam, saa de bli'r Aadslere?
 forført, nej! jeg blev myrdet, det er Ordet.“
 Hun tav og sukede dybt, det Suk hvormed
 Dødsqual gaar over til Udmattelse,
 mens hun lod Barnet synke ned paa Skødet,